

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

SSO Ewa Taberska

SSO Bożena Ziółkowska

Protokolant: apl. adw. N. B.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marzanny Woltmann- Frankowskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2015 r.

sprawy **J. F. (1) (F.)**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 3 października 2014 r. sygn. akt II K 521/14

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk prostuje oczywiste omyłki pisarskie w zaskarżonym wyroku poprzez:

- zastąpienie w opisie czynów z punktów I,II, od IV do VII, od IX do XII oraz XV i XVI daty końcowej odbycia kary przyjętej za podstawę recydywy w miejsce 21.11.2011 r. datą 23.11.2011 r.

- wskazanie w opisie czynu z punktu XII daty początkowej odbycia kary będącej podstawą recydywy - 26.10.2009 r.

- zastąpienie w punkcie X, w miejsce kwalifikacji czynu zarzucanego, „tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk”, określeniem „tj. o przestępstwo art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk”.

2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. B. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

4. Zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze, w tym nie wymierza mu opłaty za II instancję.

B. Z. H. E. T.

UZASADNIENIE

J. F. (1) został oskarżony o to, że:

I. w nocy 1 czerwca 2013 r. w S.na deptaku (...)1 dokonał włamania do (...)w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby zewnętrznej lokalu wszedł do wnętrza, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 587 zł, telefon komórkowy marki N., kluczyki od pojazdu marki F. (...)o nr rej. (...)oraz kluczyki od samochodu marki F. (...)o nr rej.

(...), a także walizki ze sztućcami oraz jedną walizkę pustą, gdzie wartość start wyniosła 1 500 zł na szkodę właściciela lokalu S. N., przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do dnia 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

II. w nocy 1 czerwca 2013 r. w S. przy lokalu gastronomicznym Pizzeria Italia dokonał włamania do samochodu osobowego marki F. (...) o nr rej. (...) o wartości 3 000 zł, a następnie zabrał go w celu przywłaszczenia, posługując się przy tym oryginalnym kluczykiem od przedmiotowego samochodu, który to został przez niego zabrany tej samej nocy 1 czerwca 2013 r. z wnętrza lokalu Pizzeria Italia bez zgody i wiedzy pokrzywdzonego S. N. czym działał na jego szkodę, przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do dnia 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

III. w dniu 1 czerwca 2013 r. w P., działając wbrew przepisom ustawy posiadał przy sobie substancję psychotropową w postaci czterech woreczków strunowych z zawartością amfetaminy o wadze 0,85 g brutto, 0,93 g brutto, 0,93 g brutto, 0,93 g brutto, tj. o przestępstwo z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

IV. w nocy 1 czerwca 2013 r. w S. na ul. (...) usiłował dokonać włamania do baru (...), w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych na taras wszedł do wnętrza baru skąd nie zabrał żadnych rzeczy, lecz zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na brak wartościowych dla niego rzeczy, przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do dnia 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem i jednocześnie swoim działaniem spowodował uszkodzenie mienia w postaci uszkodzenia szyby w drzwiach wyjściowych na taras o łącznej wartości strat 700 zł na szkodę A. A., przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do dnia 23 listopada 2011 r., popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk i 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

V. w okresie od 30 kwietnia do 1 maja 2013 r. w S. przy ulicy (...), dokonał włamania do kiosku ze zniczami w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 150 zł, działając na szkodę M. C., przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do dnia 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

VI. w okresie od 6 do 7 maja 2013 r. w S. przy ulicy (...) dokonał włamania do kiosku ze zniczami w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie wystawowym zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 150 zł, działając na szkodę M. C., przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do dnia 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

VII. w dniu 17 maja 2013 r. w S. przy ul. (...) dokonał włamania do kiosku ze zniczami w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych zabrał w celu przywłaszczenia co najmniej 100 sztuk gałązek sztucznych kwiatów o wartości nie mniejszej niż 100 zł oraz drewniane pudełko z zawartością pieniędzy w kwocie 50 zł, tj. mienia o łącznej wartości co najmniej 150 złotych, działając na szkodę M. C., przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej

wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

VIII. w nocy z 13 na 14 lipca 2013 r. z niezamkniętej dyżurki lekarskiej Szpitala (...) w S. zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki N. oraz pieniądze w kwocie 1 200 zł, gdzie łączna wartość strat wyniosła 1 400 zł na szkodę P. G., przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 23 listopada 2011 r., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

IX. w nocy 7 października 2013 r. w S. na ul. (...) dokonał włamania do sklepu (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wszedł do wnętrza sklepu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie około 100 zł, działając na szkodę (...) w S., reprezentowanej przez prezesa B. K., przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem i jednocześnie swoim zachowaniem spowodował uszkodzenia mienia w postaci uszkodzenia drzwi wejściowych, wybicia szyby i uszkodzenia kasy fiskalnej o łącznej wartości strat 885,60 zł na szkodę w/w pokrzywdzonego, przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 23 listopada 2011 r., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

X. w nocy z 22 na 23 października 2013 r. w S. przy ul. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu ciężarowego marki P. (...) koloru białego o nr rej (...) nr VIN (...) o wartości około 6 000 zł na szkodę K. G., przy czym przestępstwa tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XI. w nocy z 22 na 23 października 2013 r. w S. przy ul. (...) dokonał włamania do (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w łącznej kwocie 50 zł., działając na szkodę A. S., przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 21 listopada 2011 r., popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

XII. w nocy z 22 na 23 października 2013 r. w M.gm. O. dokonał włamania do (...) na terenie (...) w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby i wykręceniu kraty w oknie wszedł do środka, skąd zabrał w celu przywłaszczenia skrzynkę koloru czerwonego marki (...) z zawartością 4 szt. piw marki L. i 16 szt. piw marki T. o poj. 0,5 l, 4 szt. piwa marki R., piłę spalinową marki GO/ON koloru zielonego nr fabryczny (...), zestaw nagłaśniający marki S. z mikrofonem nadajnikiem o nr (...) wraz z zasilaczem, plecak koloru czarnego wraz z zawartością metalowej tuby, w której znajdowały się akcesoria wędkarskie oraz artykuły spożywcze w postaci 1 szt. chipsów S. i 1 szt. wafelka G. oraz nożyczki, plastikowe pudełko z akcesoriami wędkarskimi, plecak koloru czarno-beżowego wraz z zawartością: czarnego pudełka, w którym znajdowały się dwa mikrofony, czarne plastikowe pudełko, mikrofon wraz z przewodem, mysz komputerowa marki T., zasilacz sieciowy, nóż kuchenny, telefon komórkowy marki S. (...) nr (...), paczka chusteczek higienicznych, powodując straty w łącznej kwocie 1 732 zł na szkodę J. N., przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października do 21

listopada 2011 r., popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

XIII. w dniu 29 września 2013 r. w S.na ul. (...)dokonał włamania do (...)w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych w kamienicy prowadzących do wnętrza salonu wszedł do środka, skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 70 zł, telefon komórkowy marki N., nożyczki chirurgiczne, lakiery do paznokci, kolczyki chirurgiczne, maszynkę do golenia, pierścionek i łańcuszek srebrny o łącznej wartości strat 1 100 zł na szkodę I. M., przy czym przestępstwa tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 23 listopada 2011 r., popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem i jednocześnie swoim zachowaniem spowodował uszkodzenia mienia w postaci uszkodzenia drzwi wejściowych do kamienicy poprzez wybicie w nich szyby antywłamaniowej o wartości 500 zł na szkodę I. G., przy czym przestępstwa tego dopuścił w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 23 listopada 2011 r., tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;

XIV. w nocy z 17 na 18 listopada 2013 r. we W. z terenu posesji przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki D. o wartości 500 zł, działając na szkodę S. F., przy czym przestępstwa tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 23 listopada 2011 r., tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XV. w dniu 18 listopada 2013 r. we W.dokonał włamania do sklepu ogólnobudowlanego (...)na ul. (...)w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby w oknie wszedł do wnętrza sklepu skąd zabrał w celu przywłaszczenia 2 szt. Profiprenu, butelkę białego denaturatu, 3 szt. Birolu, 2 szt. rozpuszczalnika nitro, farbę w sprayu, 2 szt. środka odrdzewiającego WD40, tubę kleju szewskiego oraz pieniądze - bilon w kwocie 9,26 zł i 10 centów o łącznej wartości strat 107 zł na szkodę P. M. (1), przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 21 listopada 2011 r. popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

XVI. w nocy z 17 na 18 listopada 2013 r. we W. na ul. (...) dokonał włamania do lokalu gastronomicznego należącego do firmy (...) Sp. z o.o. w ten sposób, że po uprzednim wybiciu szyby wszedł do wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia niebieską torbę z zawartością dwóch przewodów mikrofonowych z przewodami i przetwornicę dźwięku do karaoke oraz ładowarkę o łącznej wartości strat 400 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. reprezentowanej przez P. M. (2), przy czym przestępstwa tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach art. 64 § 1 kk i w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 3 sierpnia 2009 r. sygn. akt II K 518/09, którą odbywał w okresie od 26 października 2009 r. do 21 listopada 2011 r., popełnił ponownie przestępstwo kradzieży z włamaniem, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

Sąd Rejonowy w Szamotułach, wyrokiem z dnia 3 października 2014 r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt II K 521/14, **uznał oskarżonego J. F. (1)** za winnego popełnienia zarzuczanych mu:

1 czynów opisanych w pkt I, II, V, VI, VII, XI, XII, XV i XVI, tj. ciągu występków z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności;

2 czynów opisanych w pkt IV, IX i XIII, tj. ciągu występków z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, w zw. z art. 11 § 3 kk i w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

3 czynów opisanych wyżej w pkt VIII, X, XIV, tj. ciągu występków z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4 czynu opisanego w pkt III, tj. występku z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności.

Następnie, podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86 § 1 kk i w zw. z art. 91 § 2 kk połączył wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył łączną karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa przez zniszczenie zabezpieczonych w sprawie substancji psychotropowych w postaci amfetaminy o wadze netto 0,49 g, 0,49 g, 0,48 g i 0,46 g.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Powyższy wyrok, w punktach II, IV, V, VI, VII, VIII, X, XI, XIII oraz XIV zaskarżył w całości oskarżony, szczegółowo wskazując jakich jego zdaniem uchybień dopuścił się Sąd Rejonowy, w odniesieniu do kolejno przedstawionych a kwestionowanych przez skarżącego czynów. Ogólnie rzecz ujmując, a dokładnie zostanie to zaprezentowane w następnej części uzasadnienia, skarżący zarzucił temu orzeczeniu błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które mogły mieć wpływ na treść tego orzeczenia poprzez wadliwe rozpoznanie okoliczności osądzanych zdarzeń, a w szczególności jego motywacji oraz wartości spowodowanych szkód. Ponadto, J. F. zakwestionował przypisanie mu sprawstwa niektórych z przypisanych mu czynów. Apelujący zarzucił także obrazę przepisów prawa materialnego oraz rażącą niewspółmierność kar pozbawienia wolności, zarówno tych jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności.

W oparciu o treść apelacji, a także biorąc pod uwagę pismo procesowe oskarżonego zatytułowane „uzupełnienie apelacji oskarżonego z dnia 11.11.2014”, które wpłynęło jednak już po terminie do złożenia środka odwoławczego, uznać należy, że wniósł on o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do jej ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie od części zarzutów, zmianę kwalifikacji prawnej niektórych z przypisanych mu czynów, a także obniżenie wymiaru orzeczonych kar pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była oczywiście bezzasadna i z tego względu nie zasługiwała ona na uwzględnienie. W ramach przeprowadzonej kontroli instancyjnej zapadłego wyroku, dostrzeżono jedynie i w trybie art. 105 kpk skorygowano szereg omyłek pisarskich w tym orzeczeniu.

Rozpoczynając od wspomnianych wyżej omyłek pisarskich, wskazać należy, że w opisie czynów ujętych w punktach: I, II, od IV do VII, od IX do XII oraz XV i XVI pierwszoinstancyjnego wyroku data końcowa odbycia kary przyjętej za podstawę recydywy określona została jako „21.11.2011 r.” zamiast „23.11.2011 r.”. Ponadto w opisie czynu ujętego w punkcie XII została w ogóle pominięta data początkowa odbycia kary będącej podstawą recydywy, to jest „26.10.2009 r.”. Dodatkowo, w punkcie X kwalifikacja zarzucanego przestępstwa została przedstawiona jako „art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk”, gdy w rzeczywistości i nie budziło to żadnych kontrowersji, od początku była nią kwalifikacja z „art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk”.

Wszystkie te omyłki miały charakter oczywisty. W ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego dotyczących warunków działania oskarżonego w warunkach recydywy, określano bowiem – zgodnie ze wskazaniem środków dowodowych – że J. F. (1) został w dniu 3 sierpnia 2009 r., w postępowaniu prowadzonym pod sygnaturą akt II K 518/09, skazany przez Sąd Rejonowy w Szamotułach na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a karę tę odbył m.in. w okresie od 26 października 2009 r. do 23 listopada 2011 r. (por. str. 1 uzasadnienia, k. 1176). Z punktu 10 aktu oskarżenia, którego

odzwierciedleniem winien być punkt X rubrum wyroku, wynika zaś, że prokurator zarzucił oskarżonemu popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (por. tom VI, k. 1055).

Zgodnie z art. 105 § 1 kpk oczywiste omyłki pisarskie i rachunkowe w orzeczeniu można sprostować w każdym czasie. Wobec tego, na podstawie art. 105 § 1 i 2 kpk, Sąd odwoławczy sprostował z urzędu orzeczenie pierwszoinstancyjne, uznając, że w tym przypadku nie była wymagana zmiana zaskarżonego wyroku w trybie art. 437 kpk.

Przystępując natomiast do opisanego powodów nieuwzględnienia apelacji oskarżonego J. F. (1), zaznaczyć trzeba w pierwszej kolejności, że tak zwane uzupełnienie środka odwoławczego, wniesione na piśmie (tak co do zgłoszenia nowych zarzutów, jak i zmiany zawartego w petitum żądania), jest zasadniczo możliwe jedynie w terminie przewidzianym do złożenia tego środka (por. kom. do art. 427 kpk, [w:] Z. Gostyński (red.) Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Dom Wydawniczy ABC 1998). Ponieważ termin do wniesienia apelacji wynosił 14 dni i biegł dla oskarżonego od daty doręczenia mu odpisu wyroku z uzasadnieniem (art. 445 § 1 kpk), nie ulega wątpliwości, że złożone przez podsądnego uzupełnienie apelacji zostało przedstawione po upływie tego terminu, który upłynął z dniem 18 listopada 2014 r. W tej sytuacji pismo procesowe złożone w Areszcie Śledczym w P. dnia 2 lutego 2015 r. (koperta k. 1243) nie mogło zostać potraktowane jako uzupełnienie apelacji w ścisłym tego słowa znaczeniu. Można było je rozpatrywać wyłącznie jako zgłoszenie w późniejszym terminie argumentacji uzupełniającej uzasadnienie złożonych terminowo zarzutów apelacji, ewentualnie jako sugestia stwierdzenia w sprawie z urzędu bezwzględnej przesłanki odwoławczej (por. kom. do art. 427 kpk - ibidem).

Sąd Okręgowy po zbadaniu zgłoszonych zarzutów apelacyjnych uznał zaś tę apelację za oczywiście bezzasadną. Tą cechą, o której mowa w art. 457 § 2 kpk, przypisuje się takiemu środkowi odwoławczemu jeżeli już na pierwszy rzut oka, bez konieczności dogłębnej analizy podniesionych w nim zarzutów, można było zauważyć, że wskazane na ich poparcie argumenty nie były trafne. W świetle twierdzeń apelującego nie dostrzeżono by w zaskarżonym orzeczeniu występowały uchybienia określone w art. 438 kpk. Apelacją oczywiście bezzasadną jest zaś taka, której bezpodstawność wynika z samej jej treści i co powoduje, że uwzględniona być ona nie może (vide: wyrok SA w Krakowie z 28 lutego 2007r., II AKa 26/07, KZS 2007/4/38).

Przesłanka uchylenia bądź zmiany zaskarżonego orzeczenia nie uzewnętrzniała się także podczas tych działań kontrolnych, które Sąd II instancji podjął z urzędu. Działania podyktowane założeniem, że sąd może wyjść poza granice środka odwoławczego i podniesionych w nim zarzutów w wypadkach określonych w ustawie, to jest wskazanych w art. 439, art. 440 i art. 455 kpk (vide: postanowienie SN z 13 marca 2014 r., KK 9/14, Lex nr 1466528).

Konkretyzując, nie były przekonujące te argumenty apelującego, w których objaśniał powody częściowego odejścia w środku odwoławczym od prezentowanej wcześniej linii obrony. Podniesiony w apelacji fakt, że przyznawał się przed organami ścigania z obawy przed tymczasowym aresztowaniem nie jest bowiem wystarczającą przesłanką do wnioskowania, że wyjaśniał on wówczas fałszywie. Zauważyć też trzeba, że na etapie postępowania sądowego ta specyficzna motywacja uległa już dezaktualizacji. Mimo to skarżący potwierdził na rozprawie głównej, że odpis aktu oskarżenia otrzymał i że zrozumiał jego treść, jak również treść pouczeń. Nie budzi też wątpliwości, że następnie przyznał się do wszystkich zarzuconych mu czynów w całości, wyrażając jednocześnie wolę dobrowolnego poddania się karze (por. k. 1168v). Postąpił tak, mimo że zdawał sobie sprawę z tego, iż uniewinnienie choćby od części stawianych mu zarzutów czy też złagodzenie oceny jego winy lub karygodności niektórych z przypisanych mu przestępstw może bezpośrednio wpłynąć na wymiar kary poprzez jej obniżenie. Niechybnie kary opierającej się na izolacji więziennej, a zatem uderzającej dotkliwie w tak gloryfikowane przez oskarżonego w apelacji dobro jakim jest wolność. Ta okoliczność nakazywała wnioskować, że przejawiona aktualnie przez podsądnego chęć przedstawienia „prawdziwego” przebiegu zdarzeń nie była jego rzeczywistym zamiarem. Wolą apelującego było wyłącznie spowodowanie przedłużenia postępowania karnego.

Takie przekonanie Sądu II instancji ukształtowało się po analizie argumentacji przedstawionej w środku odwoławczym. Kontrola zarzutów odwoławczych nie pozwoliła bowiem na uznanie, że jakiegokolwiek ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego były błędne.

Odnosząc się do zastrzeżeń apelującego podniesionych co do czynu z punktu II, Sąd Okręgowy uznał za poprawne te ustalenia, które poczynił Sąd Rejonowy na temat okoliczności towarzyszących zaborowi samochodu S.o nr rej (...). Skarżący nie uwzględnił bowiem, że określenie „włamanie” jest pojęciem prawnym, którego treść jest ustalana autonomicznie w obszarze prawa karnego, zgodnie z przyjmowanymi regułami wykładni i może odbiegać od jego potocznego rozumienia. A w związku z tym nie zauważył on, że zabór w celu przywłaszczenia samochodu znajdującego się na otwartej przestrzeni, po uprzednim usunięciu zabezpieczenia uniemożliwiającego przedostanie się do jego wnętrza wyczerpuje znamiona kradzieży z włamaniem w rozumieniu art. 279 § 1 kk (por. postanowienie SN z 6 grudnia 2006 r., III KK 358/06, OSNKW 2007/2/17). Podkreślić też trzeba, że uprawnionym jest stanowisko Sądu Rejonowego, iż zachowanie polegające na otwarciu drzwi oryginalnym kluczem wbrew woli osoby uprawnionej do dysponowania samochodem z zamiarem dokonania w ten sposób kradzieży, traktować trzeba właśnie jako kradzież z włamaniem (por. wyrok SA we Wrocławiu z 1 marca 2013 r., II AKa 39/13, Lex 1294878). Odnosząc się natomiast do tych zastrzeżeń, którymi apelujący zakwestionował ustalenie Sądu niższej instancji odnośnie celu działania sprawcy w chwili wlamywania się do przedmiotowego pojazdu, przypomnienia wymaga, że zamiar bezpośredni zachodzi wtedy, gdy sprawca „chce” popełnić czyn zabroniony. Ustawa nie wspomina tu o elemencie świadomości, gdyż w wypadkach chęci popełnienia czynu zabronionego jest rzeczą obojętną, czy zachodziła świadomość konieczności, czy świadomość możliwości, wystarczy, że wystąpiło „dążenie” do realizacji ustawowych znamion czynu. „Chęć” (dążenie) to pewien akt wolitywny, którego nie należy mieszać z aktami uczucia (pragnienia). W wypadkach świadomości konieczności musi zachodzić zamiar bezpośredni, gdyż jest rzeczą niemożliwą, aby sprawca wyobrażał sobie, że swoim zachowaniem musi popełnić czyn zabroniony, a podejmując go, nie chciał go wykonać. Dowód, że sprawca chciał popełnić przestępstwo może wynikać z samego sposobu zachowania albo z przyznania się sprawcy (por. W. Wolter [w:] Kodeks karny z komentarzem. Wyd. Prawnicze, Warszawa 1973, str. 46). Uwypuklić należy, że wskazywane w apelacji „krótkotrwałe” użycie pojazdu mechanicznego wbrew woli właściciela, to użycie chwilowe, bez zamiaru postępowania z rzeczą jak właściciel. Przykładowo, w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Katowicach (por wyrok z dnia 10.04.2003 r., II AKa 38/03, KZS 2003/7-8/77) słusznie wskazano, iż: „Krótkotrwałe użycie cudzego pojazdu jako znamię przedmiotowe przestępstwa z art. 289 (...) k.k. to tylko chwilowe użycie pojazdu mechanicznego wbrew woli właściciela. Posługiwanie się tym pojazdem przez dłuższy okres i to na znacznych odległościach wykracza poza pojęcie krótkotrwałości i stanowi zabór pojazdu w celu przywłaszczenia.”

Na kanwie powyższych rozważań prawnych oraz okoliczności analizowanego zdarzenia, Sąd odwoławczy stwierdził brak podstaw do przyjęcia, że wola wykorzystania pojazdu kształtowała się właśnie w sposób podany przez apelującego. Sprawca nie wykazał aby potrzebował tego przedmiotu do zrealizowania jakiejś konkretnej czynności. To jest do wykonania np. oznaczonego, a ograniczonego w czasie przewozu (przewozów). Wręcz przeciwnie, swoim zachowaniem unaoczniał, że przyświecał mu inny, szerszy zamiar. Taki, który przejawiał cechy typowe dla właściciela względem pozostającego w jego dyspozycji przedmiotu własności. W szczególności zaznaczyć trzeba, że po uszkodzeniu pojazdu marki S., oskarżony wcale go nie porzucił, lecz oddał do naprawy. Oświadczał przy tym osobie, której zlecił tę czynność – a co potwierdzili przesłuchani w sprawie świadkowie Z. N., B. N. oraz D. N. – że odbierze auto w umówionym terminie.

Podobne wnioski wyprowadzić należało na tle tych uwag skarżącego, które sformułował on pod adresem ustaleń Sądu Rejonowego poczynionych przy osądzie zaboru przez J. F. (1) samochodu marki P. (...) (zarzut X z wyroku). Przede wszystkim zaznaczyć trzeba, iż właściciel pojazdu - K. G. zeznał, że nie pamięta czy zamknął samochód na klucz, co skutkowało nie przyjęciem zarówno przez prokuratora w akcie oskarżenia, jak i przez Sąd I instancji, iż sprawca pokonywał przeszkodę broniącą dostępu do wnętrza tego pojazdu. Rozważając natomiast kwestię strony podmiotowej czynu, wskazać trzeba, że J. F. (1), nie podał w swej apelacji powodu, dla którego miałby tylko krótkotrwałe użyć przedmiotowego pojazdu. Z kolei z zeznań A. J., B. J. oraz P. J. wynikało, że samochód ten, jak również inne znajdujące się w nim przedmioty, traktował jak rzeczy, którymi może swobodnie dysponować, a w tym sprzedać znajdujący się na pace motocykl. Wskazania też wymaga, że ostateczne porzucenie tego pojazdu w lesie poprzedziło bezpośrednio moment, gdy podsądny, wiedząc, że szuka go Policja, zaczął się ukrywać. Porzucenie to nie było zatem następstwem zakończenia jakiegoś konkretnego przewozu czy przejażdżki, ale następstwem uznania przedmiotu za narażający go na schwytanie przez funkcjonariuszy Policji. Kończyło też ono etap intensywnej eksploatacji pojazdu

jako środka transportowego. Podkreślić przy tym można, gdyż apelujący zdaje się utożsamiać prawa właściciela z prawem do zbycia przedmiotu własności, że prawa te są dużo bogatsze i obejmują m.in. prawo do swobodnego używania przedmiotu.

Ostatecznie uznać należało, że Sąd Rejonowy trafnie wywnioskował w obu przypadkach, iż oskarżony J. F. (1) dopuścił się zaboru samochodów w celu przywłaszczenia. Swoim zachowaniem, w przypadku czynu z punktu II wypełniając wszystkie ustawowe znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk, zaś w przypadku czynu z punktu X spełniając wszystkie kodeksowe znamiona kradzieży zwykłej z art. 278 § 1 kk.

Odnosząc się natomiast do tych uwag, które skarżący poczynił względem ustalenia, iż usiłował on włamać się do (...)w S.(zarzut IV aktu oskarżenia), podnieść można, że inne niż wyjaśnienia samego oskarżonego, a ujawnione w sprawie okoliczności, przeczą zapewnieniu J. F. (1) o zamiarze spowodowania wyłącznie uszkodzenia szyby. Właściciel baru - (...)zrelacjonował przecież, że od zewnątrz uszkodzona została także dolna część drzwi prowadzących do lokalu (k. 44). To przeczy lansowanej aktualnie przez J. F. (1) tezie, że wyładowując frustrację chciał jedynie uszkodzić szybę. Całość śladów na miejscu zdarzenia świadczy o jego dążeniu do przełamania zabezpieczeń zamykających dostęp do pomieszczenia. W tej sytuacji kwalifikacja prawna z art. 288 § 1 kk byłaby nieadekwatna do stanu faktycznego, albowiem nie ujmowałaby zamiaru sprawcy, ukierunkowanego na dokonanie zaboru przedmiotów znajdujących się w jego wnętrzu. Podnieść też należy, że nie budzi wątpliwości, iż wewnątrz pomieszczenia, do którego sprawca uzyskał dostęp przez otwór w oknie, znajdowało się wyposażenie lokalu, a zatem przedmioty, które mogłyby stać się przedmiotem zaboru. Stąd poprawny był wniosek Sądu I instancji, iż w tym przypadku doszło do usiłowania kradzieży z włamaniem o charakterze udolnym, a sprawca nie zabrał żadnego mienia dlatego, że dla niego nie było ono atrakcyjne.

Podnieść również wypada, że apelujący nie uwzględnił, iż działanie z zamiarem przywłaszczenia rzeczy, charakteryzujące kradzież również w typie kwalifikowanym z art. 279 § 1 kk (czyli z włamaniem), nie jest równoznaczne z działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zabór cudzej rzeczy w celu przywłaszczenia może bowiem wynikać z zupełnie innych niż osiągnięcie korzyści majątkowej pobudek, na przykład w celu przekazania pieniędzy na cele dobroczynne, przekazania obrazu do miejscowego muzeum itp. (por. komentarz do art. 278 [w:] Andrzej Zoll (red.), Kodeks karny. Część szczególna. Tom III. Komentarz do art. 278-363 k.k., wyd. II, Zakamycze 2006). Z tego też względu oświadczenie, że w przypadku włamań do kiosku ze zniczami przy ul (...) w S., sprawca kierował się zamiarem udekorowania żołnierskich grobów, nie mogło spowodować zmiany oceny prawnej czynu. Na marginesie zauważyć można, że dla zrealizowania szczytnego celu, oddania hołdu bohaterom wojennym, podsądny nie musiał wcale uciekać się do przestępstwa. Mógł przecież zorganizować dobrowolną zbiórkę zniczy czy kwiatów na ten cel np. wśród mieszkańców S..

Przede wszystkim jednak nie zasługiwało na uwzględnienie, kwestionowanie przez apelującego ustaleń Sądu Rejonowego odnoszących się do sprawstwa wspomnianych wyżej trzech włamań do kiosku ze zniczami (zarzuty V – VII aktu oskarżenia). Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie pozostawały bowiem w oczywistej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego właściciela. Ten nie podawał przecież, że w wyniku włamań utracił znicze, a zgłaszał kradzież drobnych kwot pieniędzy (w granicach 150 złotych) oraz gałązek sztucznych kwiatów. Ta okoliczność podważa wiarygodność oświadczenia autora apelacji jakoby w chwili czynu działał pod wpływem silnych emocji. Świadczy raczej o tym, że ubarwia on swą wypowiedź celem spotęgowania u odbiorcy pozytywnego o sobie wyobrażenia. Jest też istotne, że w swych wyjaśnieniach z dnia 3 czerwca 2013 r., złożonych na etapie postępowania przygotowawczego, J. F. (1) podawał, że przy przedmiotowych włamaniach zależało mu tylko na pieniądzach i że tylko raz zabrał kwiaty, które później porzekał na cmentarzu. Podkreślić jednocześnie trzeba, że szczegółowo opisał okoliczności zdarzenia, miejsce przechowywania pieniędzy, a także motyw swego działania, że włamał się bo „było tam ciemno, żadnego alarmu i były tam drobne pieniądze, których potrzebowałem” (k. 311 w zw. z k. 1168v). Bogata treść owych wyjaśnień oraz ich niesztampowość nie pozwala na wniosek, że zostały one zasugerowane przesłuchiwanemu przez funkcjonariusza Policji.

W ocenie Sądu II instancji nie zasługiwały na uznanie także te argumenty, które apelujący podniósł przeciwko ustaleniu, że to on dokonał kradzieży w (...) szpitalu na szkodę P. G. (zarzut VIII aktu oskarżenia). Podkreślić należy, że podsądny już w toku postępowania przygotowawczego oświadczył, iż znalezioną u niego w trakcie przeszukania bielizny kwotę 1 200 zł dostał od swego ojca, który miał ją uzyskać w drodze wymiany norweskich koron na polskie złote. Ojciec oskarżonego Z. F. zeznał jednak, że jego syn przebywał w Norwegii turystycznie i nie pracował tam. Podał też, że „Syn przy sobie nie miał żadnych pieniędzy i ani ja ani nikt z mojej rodziny pieniędzy mu nie dawał” (k. 545v w zw. z k. 1168v). Podnieść też trzeba, że do przestępstwa doszło w nocy z 13 na 14 lipca 2013 r. A zatem w dwa tygodnie po wypadku, w którym oskarżony został poszkodowany. Ze znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji medycznej, a w tym w szczególności z Karty informacyjnej leczenia szpitalnego wynika też, że J. F. (1) został zwolniony ze szpitala w dniu 15 lipca 2013 r. (k. 345). Wszystko to świadczy o tym, że w chwili czynu jego stan zdrowia nie był tak ciężki jak aktualnie próbuje on to przedstawiać. Ze wspomnianej karty wynika przecież, że nakazano jedynie oszczędzający tryb życia oraz kontrole w poradni chirurgicznej i neurologicznej. Nadto, należało przy tym stwierdzić brak racjonalnych podstaw do uznania, że personel szpitala miałby celowo składać zeznania fałszywie pomawiające oskarżonego, jak również to, że dokonanie kradzieży nie wymagało od sprawcy pokonania dużej odległości, ani pełnej sprawności fizycznej. Prześledziwszy zeznania pokrzywdzonego P. G., ustalono też, że nie było takiej sytuacji aby podawał on różne sumy pieniędzy jakie posiadał w skradzionej teczce. Poza tym, jedynie za nieudaną próbę podważenia ustaleń Sądu I instancji uznano dywagacje oskarżonego co do powodów odnalezienia u niego po dwóch dniach w łóżku szpitalnym skradzionego lekarzowi telefonu komórkowego. Oskarżony czynił tu bowiem nieuprawnione założenia, że telefon cały czas ukryty był w materacu, co oczywiście jest błędem, gdyż mógł ten przedmiot wpierw schować w inne miejsce. Zresztą, skarżący nie bierze tu pod uwagę po raz kolejny, złożonych przez siebie wyjaśnień, w których pierwotnie nie kwestionował, iż telefon ten faktycznie zabrał z dyżurki lekarskiej. Poza tym, wspomnieć też trzeba, że skradziona z dyżurki teczka, została odnaleziona na dachu przybudówki szpitalnej, w której to części szpitala przebywał wówczas J. F. (1) jako pacjent tej placówki. Co więcej, w tejże teczce znaleziono skarpetki należące do tegoż oskarżonego. Uwzględniwszy wszystko powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że przypisanie oskarżonemu sprawstwo przedmiotowej kradzieży pieniędzy oraz telefonu komórkowego (czyn z punktu VIII) było w pełni zasadne.

Ustosunkowując się do podniesionych przez apelującego co do przypisania mu czynu z punktu XI, uchybień natury procesowej Sąd II instancji ich nie podzielił. Wskazać bowiem trzeba, że postępowanie w sprawie o wykroczenie z art. 124 § 1 kw, tj. o to, że J. F. (1) w nocy z 22 na 23 października 2013 r. w S.na ul. (...) dokonał miał uszkodzenia szyby w drzwiach wejściowych do (...) poprzez jej wybitcie, powodując szkodę o wartości łącznej 200 zł na szkodę A. S. (por. wnioski o ukaranie, k. 1255-1256), nie było prowadzone. Postanowieniem z 17 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach odmówił bowiem wszczęcia postępowania, sygn. akt II W 524/14 (k. 1254). Z uzasadnienia tego prawomocnego już orzeczenia wynika, że sąd dostrzegł, iż uszkodzenie mienia związane było z zamiarem dokonania kradzieży z wnętrza kwaciarni, i że stanowi element czynu wyczerpującego znamiona przestępstwa.

Przedstawione w akapicie wyżej ustalenia zostały poczynione w oparciu o ujawnione na rozprawie apelacyjnej odpisy dokumentów, pozyskanych z Sądu Rejonowego w Szamotułach. W ocenie Sądu Okręgowego była to wystarczająca podstawa do negatywnego zweryfikowania bardzo zdawkowych wskazań apelującego, iż za ten czyn został już skazany wyrokiem nakazowym na karę grzywny (str. 7 apelacji, k. 1206).

Rozważywszy natomiast twierdzenia skarżącego jakoby sprawcą włamania do (...) (punkt XIII aktu oskarżenia) miała być ówczesna dziewczyna oskarżonego A. J., stwierdzić należało, że stanowiło ono wyłącznie gołosłowne pomówienie. Uwzględniwszy, że J. F. (1) częstokroć zdarzało się w przeszłości kraść przedmioty, które nie reprezentowały dużej wartości czy to materialnej, czy to użytkowej (o czym Sądowi Okręgowemu wiadomo z urzędu), stwierdzić trzeba, że zabór kosmetyków, wcale nie wyklucza jego sprawstwa. Dostrzegając przy tym, że niewątpliwie A. J. i członkowie jej rodziny złożyli niekorzystne dla oskarżonego zeznania w tej sprawie co do czynu z punktu X, a także, że J. F. (1) ujawnił w toku przedmiotowego postępowania tendencję do fałszywego pomawiania innych osób (vide: pomawianie D. Ś. o udział w przestępstwie ujętym w punkcie I), uznać należało, że także w tym przypadku działał on wyłącznie z niskich pobudek. Mianowicie z chęci zemsty i fałszywego pomówienia. W powyższym utwierdza też analiza protokołów przesłuchania oskarżonego oraz świadka A. J.. Nie bez znaczenia jest przy tym dostrzeżona okoliczność, iż J. F. (1) jako

podejrzany był przesłuchiwany pierwszy, w dniu 19 listopada 2013 r. i sam dokonał samooskarżenia o kradzież z włamaniem do (...) oraz zaboru stamtąd gotówki, produktów kosmetycznych i biżuterii (k. 730). Z kolei świadek A. J. była słuchana dwa dni później (k. 780-781) i opisała w jakich okolicznościach oskarżony przyniósł do mieszkania, gdzie wówczas razem przebywali, torbę z artykułami tożsamymi rodzajowo jak te, o których wcześniej już sam wyjaśnił J. F. (1).

Stwierdzić wreszcie należało, że kwestionując wartość roweru – przedmiotu kradzieży opisanego w punkcie XIV skarżonego wyroku, apelujący ograniczył się wyłącznie do zaprezentowania swej własnej, subiektywnej oceny. Nie poczynił najmniejszych przy tym starań by nadać tejże charakter obiektywizowanej opinii. Sąd II instancji, uznał, że w świetle zasad doświadczenia życiowego podana przez pokrzywdzonego S. F. kwota 500 zł jako wartość roweru górskiego, nie odbiega od wartości rynkowej używanych przedmiotów podobnego typu do skradzionego pojazdu. W związku z tym nie podzielił wniosku oskarżonego, że pokrzywdzony mógł zawyżyć wartość swego roweru i że w związku z tym koniecznym byłoby uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez pozyskanie dodatkowych dokumentów oraz powołanie biegłego rzeczoznawcy. Sąd Okręgowy jest zdania, że ceny rynkowe przedmiotów codziennego i powszechnego użytku są faktami powszechnie znanymi, a przez to ich ustalanie nie wymaga wiedzy specjalnej. W tej sytuacji nie było uzasadnionym zasięganie opinii eksperta.

Podsumowując dotychczasowe rozważania uznać należało, że Sąd niższej instancji wskazał klarownie jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Dokonana ocena materiału dowodowego nie wykraczała zaś poza ramy swobodnej oceny dowodów w rozumieniu art. 7 kpk. Była ona bezstronna i nie wykazywała błędów logicznych. Wszystkie te okoliczności świadczyły o rzetelnej pracy Sądu I instancji w celu realizacji zasady prawdy materialnej zawartej w art. 2 § 2 kpk, która stanowi, że podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne. Ostatecznie wyrazić więc należało pogląd, że rozważania Sądu niższej instancji nie dały podstaw do uznania, że organ ten dokonywał arbitralnych, a bezpodstawnie niekorzystnych dla podsądnego ustaleń.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że całość argumentacji skarżącego w zakresie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych była bezzasadna. Jego apelacja opierała się bowiem na zarzutach bezpodstawnych, nakierowanych wyłącznie na spowodowanie jałowej polemiki z ustaleniami Sądu I instancji. W świetle owej apelacji, a także rozważań własnych Sądu Okręgowego nie dostrzeżono aby Sąd Rejonowy dopuścił się jakichkolwiek uchybień, a w tym takich, które świadczyłyby o jego dowolności tak w ocenie dowodów, jak i w zakresie stosowania przepisów prawa. Ostatecznie, za Sądem Rejonowym przyjąć należało, iż J. F. (1) dopuścił się wszystkich zarzuconych mu czynów, a tymi wypełnił znamiona ustawowych typów przypisanych mu przestępstw.

Zdaniem Sądu II instancji ocena prawna wszystkich czynów przypisanych oskarżonemu uzasadniała także przyjęcie, że dopuścił się on trzech ciągów występków w zw. z art. 91 § 1 kk. Apelujący kwestionując to ustalenie nie dostrzegł, że przywołany przepis stanowi, iż warunkiem przypisania działania w ciągu przestępstw jest nie tylko popełnienie dwóch lub więcej przestępstw w krótkich odstępach czasu, ale także popełnienie ich w podobny sposób i z zachowaniem tożsamej kwalifikacji prawnej.

Ponieważ apelacja oskarżonego podnosiła również rażącą niewspółmierność kary, Sąd Okręgowy rozważył także prawidłowość rozstrzygnięcia o karach orzeczonych w zaskarżonym wyroku, dochodząc do wniosku, że i ten zarzut okazał się chybiony.

Warto w tym miejscu wyjaśnić, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z 11 kwietnia 1985r. V KRN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).

Odnosząc te założenia do realiów niniejszej sprawy, okoliczności przedmiotowych oraz danych osobopoznawczych o oskarżonym J. F. (1), należało uznać, że wymierzone wobec niego kary jednostkowe za przypisane mu trzy ciągi występków oraz za jeszcze jedno przestępstwo (czyn z punktu III, tj. występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005

r. o przeciwdziałaniu narkomanii) nie były rażąco surowe. Trafnie odzwierciedlają one bowiem jego winę, stopień szkodliwości społecznej przedsięwziętych zachowań i oddają właściwie wyraźny społeczny sprzeciw dla sprawców danych kategorii przestępstw. Trafnie wyliczone zostały przez Sąd Rejonowy także te elementy działania sprawcy, które jednoznacznie świadczyły o jego znacznej demoralizacji i notorycznym wręcz braku woli poszanowania porządku prawnego. Nie można też przejść obojętnie nad faktem, że oskarżony dopuścił się sprawstwa (za wyjątkiem czynu z punktu III) w warunkach powrotu do przestępstwa, a w tym dwóch ciągów przestępstw w postaci recydywy szczególnej wielokrotnej z art. 64 § 2 kk. Przy uwzględnieniu zatem stwierdzonych w sprawie okoliczności obciążających i łagodzących (w tym przyznania się do popełnienia zarzucanych czynów, które de facto w pewnym zakresie zostało odwołane na etapie postępowania apelacyjnego), wymierzenie podsądnemu odpowiednio za ciąg występów z punktu 1 - kary 5 lat pozbawienia wolności, z punktu 2 - kary 2 lat pozbawienia wolności, z punktu 3 - kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz za przestępstwo z punktu 4 - kary 1 miesiąca pozbawienia wolności, stanowiło stosunkowo łagodną reakcję wymiaru sprawiedliwości. Kary te w przypadkach z punktów 1 – 3 oscylują w dolnym zakresie ustawowego zagrożenia, gdyż górna granica zagrożenia karą za przypisane ciągi przestępstw z art. 91 § 1 kk została obligatoryjnie podwyższona o połowę. Dodatkowo zaś, ze względu na przyjęte działanie w warunkach recydywy z art. 64 § 2 kk, w przypadku dwóch z trzech przyjętych ciągów przestępstw, również zachodziła obowiązkowa druga przyczyna do nadzwyczajnego zaostrzenia kary (podwyższenie górnej granicy kary o połowę). W przypadku zaś kary wymierzonej J. F. w punkcie 4 ma ona charakter kary minimalnej.

Ponadto, mając na uwadze okoliczności przytoczone zarówno przez Sąd I instancji oraz te dostrzeżone powyżej, należało uznać, że kara łączna pozbawienia wolności została podsądnemu orzeczona w granicach określonych w art. 85 kk i art. 91 § 2 kk, a zatem bez naruszenia przepisów prawa materialnego. Zdaniem Sądu II instancji, z racji stosunkowo niskich kar jednostkowych za ciągi występów i jedno jeszcze przestępstwo, również wymierzona J. F. (1) kara łączna 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie razi surowością. Przeciwnie, jest umiarkowaną reakcją penalną i z całą pewnością nie zasługiwała ona na wyraźne obniżenie, o co wnioskował apelujący. Należy wskazać, iż kara łączna została orzeczona przy zastosowaniu zasady częściowej absorpcji, z należyтым uwzględnieniem, z jednej strony bliskości czasowej przypisanych czynów popełnionych w okresie ponad 6 i pół miesiąca, co skłaniało bardziej do absorpcji, a z drugiej strony, przy wzięciu pod uwagę dużej liczby czynów (aż 16), ich częściowej niejednorodności rodzajowej oraz działania na szkodę różnych osób pokrzywdzonych, co z kolei uzasadniało kumulację kar jednostkowych.

Należy też wskazać, że apelujący nie przedstawił okoliczności tej miary, które mogłyby wydatnie rzutować na przekonanie o konieczności wydatnego obniżenia wymierzonych w sprawie sankcji karnych. Oskarżony J. F. wprawdzie w części przyznał się do sprawstwa, jednakże fakt kolejnego już powrotu na drogę przestępstwa świadczy o tym, że nie zasługuje on na pobłażliwe traktowanie.

Sąd Okręgowy podziela wniosek płynący z argumentacji Sądu I instancji, że dotychczasowa droga życiowa J. F., działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, dają podstawy do uznania, iż jest on osobą w dużym stopniu zdemoralizowaną. Oskarżony postrzegany przez pryzmat zdarzeń będących przedmiotem tej sprawy dał się poznać jako osoba nieprzestrzegająca podstawowych reguł współżycia społecznego, a przy tym zupełnie niefrasobliwa i bezkrytyczna. Swoim zachowaniem podsądny wyraziście okazał też, że nie wyciągnął żadnych wniosków z faktów wcześniejszych skazań i odbytych kar. Powyższe stwierdzenia każą uznać, że zapewnienia oskarżonego o tym, że żałuje popełnionych czynów oraz nie chce już wracać na drogę przestępstwa są jedynie gołosłownymi deklaracjami, a jedyną dopuszczalną w tej sytuacji formą reakcji karnej wobec niego będzie dolegliwa kara o charakterze izolacyjnym.

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe ustalenia i rozważania, Sąd II instancji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, przy uznaniu wniesionej apelacji za oczywiście bezzasadną, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji.

W punkcie 3 Sąd odwoławczy zdecydował natomiast o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie § 2 pkt 1 i 3, § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013, poz. 461 tj.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz

adw. D. B. kwotę 516,60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

W punkcie 4 Sąd II instancji orzekł zaś o kosztach postępowania odwoławczego. Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku ich zwrotu Skarbowi Państwa, a w tym nie wymierzył mu opłaty za drugą instancję. Postanović tak należało, gdyż J. F. (1) nie posiada znaczącego majątku, jest pozbawiony wolności, a konieczność odbycia kolejnej kary izolacyjnej co najmniej utrudni mu podjęcie pracy zarobkowej. Uznać zatem należało, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

B. Z. H. E. T.